

HORRORLAND

*Het poppenhuis
Verdronken
Ik zal je vinden
Kamer 333
Duisternis
Bloedhond
Ik kom je halen
Escape
Het is maar een spel
Angstgolven
Zeg maar niets meer...
Wie het laatst lacht
Jij bent van mij*

HORRORLAND

VIJ BENT
VAN MIJ

TEHLOR KAY MEJIA

Vertaald door Merel Leene

kluitman

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland? Volg dan @horrorland_kluitman op Instagram.

Nur 283 / W102401

Bisac JUV018000

© MMXXIV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Tehlor Kay Mejia

© MMXXIV Omslagbeeld: Marcela Bolívar

This edition is published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC

Oorspronkelijke titel: *It Happened to Anna*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Vormgeving omslag en binnenwerk: Jen Valero en Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Al zo lang ze zich kon herinneren was de geest bij Sadie.

Toen ze op haar vijfde verjaardag van haar nichtje een pop kreeg en de kaarsjes zichzelf uitbliezen.

Toen ze tijdens een slaapfeestje in de derde klas met z'n allen een film keken en de projector kortsluiting kreeg.

Toen ze bij het afscheid van de basisschool door de jongen naast haar omhelsd werd en de deuren van de aula met een klap openvlogen, waarna de hele zaal volstroomde met ijzige lucht, veel te koud voor een middag eind mei.

De geest was ook altijd bij haar geweest als ze met Anna was.

Als Sadie had beseft hoe sterk de geest toen al geworden was, had ze zichzelf waarschijnlijk nooit toegestaan om vriendschap met Anna te sluiten. En dan zou haar beste vriendin misschien nog leven.

Maar ze leefde niet meer. Daarover zat Sadie tijdens

maatschappijleer te piekeren toen een zenuwachtige leerling uit een van de lagere klassen het lokaal in kwam met een briefje van de administratie.

Over het feit dat de enige vriendin die ze ooit gehad had dood was. En dat dat haar schuld was.

‘Sadie,’ zei haar docent. ‘Je wordt verwacht bij de leerlingbegeleider.’

Achttien paar ogen richtten zich op Sadie. Iemand giechelde. Terwijl Sadie haar schrift dichtsloeg, voelde ze het bloed naar haar wangen stromen.

Een ander zou in haar situatie bang zijn dat dit haar kansen om op haar nieuwe school vrienden te maken flink zou verkleinen. Sadie was juist bang voor het tegenovergestelde. Dat iemand haar zou opmerken. En dat diegene zou besluiten dat ze de moeite waard was om een praatje mee te maken. Om ergens voor uit te nodigen. En dat alles van voren af aan zou beginnen.

‘Zorg dat je een gangpas hebt als je terugkomt!’ riep meneer Miller voordat de deur dichtviel en Sadie in haar eentje op de stille gang stond.

Op weg naar de leerlingbegeleider overwoog ze om ertussen uit te knijpen. Om naar huis te lopen, of de volgende anderhalf uur ergens op een verborgen hoekje in school uit te zitten. Alle hulpverleners waren vreselijk. Sadie was intussen zowat expert, dus zij mocht het zeggen. Maar als ze spijbelde, zou haar vader zich zorgen maken, en een bezorgde vader

leidde juist meestal tot méér afspraken met de leerlingbegeleider.

Of erger, met een therapeut.

Of nóg erger, met een kinderpsycholoog.

En dus was de leerlingbegeleider van Corfield Middle School, mevrouw Fitz – zoals op het vrolijke naamplaatje op haar deur te lezen stond – misschien niet de ergste keuze. Nog zo iets waarin Sadie expert was: uit heel veel erge opties de minst erge kiezen.

De deur van Fitz’ kantoor was dicht en in de wachtkamer zat een meisje te lezen. Ze was Sadie al eerder opgevallen op school. Je kon haar ook nauwelijks over het hoofd zien met haar knalroze haar en bonte outfit. Het gezicht dat boven haar boek uitstak, had iets kwajongensachtigs. Iets ondeugends.

Vandaag droeg het meisje een felrode broek met allemaal lapjes erop genaaid, en glimmende paarse sneakers. Kleren die schreeuwden dat ze het niet erg vond om op te vallen.

Sadie kleedde zich juist altijd zo onopvallend mogelijk. Een verbleekte spijkerbroek. Een simpel wit T-shirt met lange mouwen. Haar haar was altijd saai geweest. Heel gewoon bruin van kleur, niet echt krullend maar ook niet echt steil. Haar moeder was Mexicaanse, maar zij was al voordat Sadie naar de kleuterschool ging verdwenen. Haar vader had nooit veel losgelaten over de reden van haar vertrek. Sadie had dus niet de kans gekregen om veel van haar over te nemen, en het was alsof zelfs haar lichaam dat wist. Haar huid leek meer op

die van haar vader: bleek en met sproetjes. Geen uiterlijk om wildenthousiast van te worden.

Alleen haar schoenen vielen op, want die had ze – nog vóór haar beslissing om onzichtbaar te worden – helemaal volgetekend.

Tegenover haar liet het meisje haar boek zakken. ‘Toffe schoenen!’ zei ze.

‘Bedankt.’ Korte antwoorden. Geen oogcontact. Zo probeerde Sadie de geest op een afstand te houden.

‘Waarvoor moet jij je melden?’ vroeg het meisje, totaal niet uit het veld geslagen.

Als Sadie dit soort dingen niet al tig keer had meegemaakt, zou ze misschien wat dichterbij haar zijn gaan zitten. Een grapje hebben gemaakt over meneer Millers obsessie met gangpasjes, of over hoe klein en bang kinderen uit de lagere klassen er altijd uitzagen.

Maar ze wist hoe de geest over vrienden dacht. Of zelfs maar over mogelijke vrienden. Dus haalde Sadie alleen haar schouders op en sloeg ze haar armen over elkaar.

‘Mijn oproep is ook nogal vaag.’ Het meisje stak glimlachend haar briefje omhoog. ‘Ik hoop dat het een list is en dat ik straks te horen krijg dat de rector een vampier is of zo. Misschien krijg ik wel een houten staak en mag ik de opstand leiden.’

Dit was zo’n verrassend antwoord dat Sadie onwillekeurig grinnikte. Een piepklein geluidje was het. Zacht, en ze kapte het onmiddellijk af.

Toch was het voldoende. Eerst klonk er een sissend geluid in haar oren. Als de wind die ’s nachts in een uitgestorven straat door de bladeren ruist. Het werd plotseling koud, en Sadie kreeg kippenvel op haar armen.

Boven hen begon een tl-buis die eerder rustig zoemde opeens hard te brommen, als een elektrisch vleesmes. Het licht flakkerde in een vreemd, onrustig patroon.

Daarna kwam het ergste deel. Het gevoel, als ijskoude vingers op haar huid, dat ze bekeken werd. En dat degene die naar haar keek niet blij was met wat hij zag...

Sadies lichaam verkrampde. Ze was op van de zenuwen en kon nog maar één ding denken: wegwezen. Ze moest voorkomen dat het met dit meisje net zo afliep als met...

‘Sadie?’ De deur van de spreekkamer ging open en in de deuropening verscheen het rode krulhaar van mevrouw Fitz, met daaronder een veel te brede glimlach. ‘Kom binnen! En Charlotte, nog even geduld, alsjeblieft... Ik wil het straks met je hebben over de snacks bij je clubbijeenkomsten.’

‘Ai ai, kapitein!’ Het meisje salueerde.

Sadie stond langzaam op. Het licht van de lamp flakkerde niet meer. Ook de temperatuur was weer normaal. Ze had een klamme huid en overal kippenvel, en bovendien was ze een beetje misselijk, maar iedereen leefde nog. Dat was in elk geval iets.

Ze volgde mevrouw Fitz naar binnen.

Sadie herinnerde zich de kamer van de leerlingbegeleider

van een maand geleden, tijdens haar allereerste dag op deze school. De bank tegenover het bureau, de vrolijke tekeningen van leerlingen aan de muren. De permanente glimlach van mevrouw Fitz, en haar trui met snoezige dieren erop.

Het belangrijkste verschil was dat Sadie en mevrouw Fitz deze keer niet alleen waren. Op de bank, stijfjes en in kleding die 'dit is mijn lunchpauze' schreeuwde, zat Sadies vader.

Sadies vader werkte op de financiële administratie van het plaatselijke ziekenhuis. Als hij al tijd had om te lunchen deed hij dat in de ziekenhuiskantine. Dit was dus geen toevallig bezoekje. Het was een interventie.

'Zoek een plekje, Sadie,' zei mevrouw Fitz. En terwijl ze zelf weer achter haar bureau schoof, nam Sadie plaats aan het andere uiteinde van de bank.

Zou ze daar iets uit afleiden? vroeg Sadie zich af. Uit het feit dat ze niet vlak naast haar vader was gaan zitten? Daarom had ze zo'n bloedhekel aan dit soort dingen. Als het al niet zo lekker met je ging, zochten volwassenen altijd naar bewijs dat alles nog veel erger was dan het leek. Ze wroetten diep in je binnenste, op zoek naar het kapotte onderdeel dat alles liet vastlopen, en alles wat je zei en deed, werd onder een microscoop gelegd.

'Hé, meid.' Haar vader ontweek haar blik. 'Sorry hiervoor, het leek me...'

Mevrouw Fitz onderbrak hem. 'Het leek óns een goed idee om even bij elkaar te komen voor een kleine check-in.' Ze

wierp een veelbetekenende blik op Sadies vader. 'Je bent hier nu ongeveer een maand, Sadie. Zou je ons willen vertellen hoe het volgens jou gaat?'

'Eh... op school?' vroeg Sadie. Wijs geworden door haar ruime ervaring met hulpverleners gaf ze uit vrije wil nooit meer prijs dan nodig was.

'Op school, thuis, wat je ook maar met ons wil delen.'

'Het gaat prima,' zei Sadie. 'Ik ben bij met de lesstof.'

'Geweldig!' zei mevrouw Fitz. 'En hoe gaat het met de andere kinderen in je klas? Zijn ze een beetje aardig? Ik weet dat het moeilijk kan zijn om op een nieuwe school te beginnen.'

'Dat gaat prima,' zei Sadie schouderophalend. Van binnen voelde ze zich net een elastiekje. Een elastiekje dat uitrekte tot het moment vlak voordat het knapte en een dikke rode streep op de achterkant van je duim achterliet.

'Ik ben blij dat te horen,' zei mevrouw Fitz.

Aan de andere kant van de bank zweeg Sadies vader.

In de ongemakkelijke stilte die volgde, rekte het elastiekje nog verder uit.

Nu komt het, dacht Sadie.

'Juist. Sadie, ik heb je vader vandaag uitgenodigd omdat het sommige leraren is opgevallen dat je hier op Corfield nog geen nieuwe contacten lijkt te hebben gelegd. Voor een succesvolle overgang naar een nieuwe school is het ontzettend belangrijk om je onderdeel te voelen van een gemeenschap

van klasgenoten en vrienden. En dus wilden we graag met je praten over hoe we jou kunnen helpen om dat doel te bereiken.’

Sadie weigerde mevrouw Fitz aan te kijken. In plaats daarvan wierp ze haar vader een boze blik toe. ‘Het valt wel mee,’ zei ze toen duidelijk werd dat hij niet van plan was om haar te hulp te schieten. ‘Ik ben nieuw. Ik ben er midden in het jaar bij gekomen. Mensen hebben al hun eigen groepjes en zo.’

‘Natuurlijk kan het lastig zijn om je aan te passen,’ beaamde mevrouw Fitz. ‘Maar je leraren hebben gemerkt dat je heel erg je best lijkt te doen om elk contact te vermijden. Zelfs bij leerlingen die naar jou toe komen. Daar maken we ons zorgen over.’

‘Tja, nou, ik ben gewoon een beetje verlegen, denk ik. Maar ik zal beter mijn best doen om vrienden te maken. Is dat alles?’

Voor het eerst sinds Sadie was binnengekomen keek haar vader haar aan. ‘Ik weet dat het moeilijk is,’ zei hij. ‘Na alles wat er op je oude school is gebeurd. Het voelt misschien... verkeerd om na Anna nieuwe vrienden te maken.’

Toen Sadie die naam hoorde, schoot het elastiekje eindelijk terug. Ze werd overspoeld door beelden: Anna, die een handvol kaaspopcorn in haar mond propte. Anna, die op het fietspad voor Sadie uit racete en uit volle borst zong.

Anna op de laatste dag dat Sadie haar zag, met een gekwetste blik en...

Nee, aan die dag weigerde ze te denken. Ze wilde er nooit meer aan denken. Dus verdrong ze de herinneringen, zoals ze al honderden keren gedaan had. Ze concentreerde zich op haar hartslag, op het geluid van de airco, op de scheef hangende zon die vanaf een tekening op de muur naar haar staaarde.

‘Het heeft niks met haar te maken,’ zei Sadie toen ze zichzelf weer onder controle had. ‘Ik ben gewoon vooral met school bezig geweest. Stof inhalen. Maar ik zal beter mijn best doen, dat beloof ik.’

Aan de medelijdende blikken van haar vader en mevrouw Fitz zag ze dat ze haar niet geloofden. Dat dit nog niet achter de rug was.

‘Als je iemand bent kwijtgeraakt, is het heel normaal om bang te zijn dat je opnieuw gekwetst zal worden zodra je close met iemand wordt,’ zei mevrouw Fitz vriendelijk. ‘Of misschien voel je je schuldig omdat jij nog leeft, nieuwe vrienden maakt, lol hebt, terwijl degene die je verloren hebt er niet meer is om dat allemaal mee te maken.’

‘Dat is het ook niet,’ zei Sadie krachtig. Deze keer sprak ze de waarheid. Ze voelde zich niet schuldig omdat Anna er niet meer was om het leven te ervaren. Ze voelde zich schuldig omdat ze de geest had genegeerd. Omdat die Anna had vermoord. Ze voelde zich schuldig omdat ze schuldig wás.

‘We willen alleen maar dat je gelukkig bent,’ zei haar vader. ‘Misschien was het een vergissing om na de verhuizing uit

Arizona geen nieuwe therapeut voor je te zoeken. Ik denk dat je echt wat zou kunnen hebben aan iets meer...'

'Nee.' Sadie ging staan. 'Het gaat prima. Met mij is niks mis. Alles in orde. Ik zal vrienden gaan maken, oké? Geef me gewoon nog een kans.'

Natuurlijk ging het helemaal niet prima. Ze miste Arizona elke dag. Ze wilde helemaal niet wonen in dit stomme, als een pannenkoek zo platte zuiden van Idaho, in dit rare stadje waar haar vader was opgegroeid. Waar haar ouders elkaar hadden ontmoet.

Toen ze thuis in de woestijn alles in dozen pakten, had haar vader opgewekt gezegd dat ze 'terug naar huis gingen'. Maar dit was helemaal niet Sadies thuis, ook al was ze hier geboren. Ze was nog heel klein toen ze vanwege haar moeders baan verhuisden. Arizona was het enige thuis dat Sadie ooit gekend had.

Ze wilde niet duizenden kilometers verwijderd zijn van de plek waar ze haar moeder nog had gekend. De laatste plek waar ze Anna in leven had gezien...

Maar wat ze al helemaal niet wilde, was drie keer per week met een veel te opgewekte vreemde over haar problemen praten. Vooral niet omdat ze toch nooit de waarheid kon vertellen over haar allergrootste probleem.

Het enige wat ze wél wilde, was dat er nooit meer iets ergs gebeurde.

Haar vader leek nog niet overtuigd, maar mevrouw Fitz

stond net als zij op. 'Ik krijg opeens een fantastisch idee!'

Sadie en haar vader keken haar beiden met evenveel wantrouwen aan.

'Charlotte!' riep mevrouw Fitz. 'Kan je even binnenkomen?'

De paniek greep Sadie naar de keel, maar ze kon niets doen. Niet wegreppen, want dan zouden ze alleen maar concluderen dat haar problemen nog groter waren dan ze toch al dachten. Dus keek ze vol ontzetting naar de opengaande deur, en naar het meisje uit de wachtkamer met haar knalroze haar dat naar binnen huppelde.

'Sadie Rivera, dit is Charlotte Prewitt,' stelde mevrouw Fitz hen aan elkaar voor.

'We hebben al kennismemaakt!' zei Charlotte. 'Nou ja, min of meer. Hoi, Sadie!'

Haar vader en mevrouw Fitz speurden natuurlijk naar eventuele tekenen van antisociaal gedrag, dus glimlachte Sadie gespannen. 'Hoi, Charlotte.'

'Charlotte komt met me praten over speciale toestemming om in de bibliotheek te eten tijdens haar naschoolse club, waar ze strips en graphic novels lezen,' legde mevrouw Fitz uit. 'En Sadie wil graag meer betrokken worden bij het sociale leven hier op Corfield. Zien jullie kansen, net als ik?'

Charlotte keek Sadie aan. 'Hou je van strips en graphic novels?'

Sadie wist zeker dat haar glimlach inmiddels meer op een grimmige grijns leek. 'Die, eh... lees ik eigenlijk nooit' – er

verscheen een frons op haar vaders voorhoofd – ‘maar ze zijn vast tof.’

‘Dat gold voor meer van onze leden toen ze bij de club gingen,’ vertelde Charlotte. ‘En we zijn altijd op zoek naar nieuwe mensen! We komen op dinsdag en donderdag bij elkaar, dus de volgende bijeenkomst is morgen, als je zin hebt.’

Elke spier in Sadies lichaam stond strakgespannen. Ze werd door en door koud. Ze kon niet eens om een grapje van dit meisje lachen zonder dat het licht uitging. Wat zou er gebeuren als ze haar uitnodiging aannam?

Ik wil niet met ze meedoen, dacht ze wanhopig. Dit is alleen om ze te laten stoppen met zeuren. Het betekent helemaal niks. ‘Tuurlijk,’ zei ze met opeengeklemd kaken. ‘Morgen dus.’

Of de geest haar smeekbede nu wel of niet geloofde, het licht bleef in elk geval aan.

Het was niet moeilijk om Charlotte de volgende dag te ontlopen. Zelfs vanuit een ruimteschip kon je haar blauwgroene ribbroek en knalgele sweatshirt waarschijnlijk nog zien. Sadie vond het een stuk lastiger om te negeren hoe eenzaam ze zich voelde als ze de toiletten in dook of om een hoek verdween zodra ze Charlotte aan zag komen.

De hele maand was Sadie als in een mist door de school geslopen. Niemand had ze scherp op haar netvlies laten komen. En nu was daar Charlotte, en opeens was het overduidelijk wat Sadie allemaal miste. Ze stelde zich voor dat ze Charlotte vroeg waar ze haar kleren kocht, of hoe moeilijk het geweest was om haar ouders zover te krijgen dat ze haar haar mocht verven.

Ze stelde zich voor dat ze haar vertelde hoe erg ze Arizona miste, dat ze ervan baalde dat haar vader zich zorgen over haar maakte, en dat ze zich soms afvroeg waar haar moeder was.

Alleen kon dat dus niet. En erover fantaseren maakte het alleen maar nog moeilijker te verdragen.

Het was bijna lunchpauze toen Charlotte haar eindelijk opmerkte. Hun kluisjes waren tegenover elkaar, en Charlotte stond tegen haar kastje geleund te praten met een lange leerling die een paarse paardenstaart droeg. Ze lachte om iets wat die zei.

Sadie aarzelde heel even, maar dat was lang genoeg om gespot te worden.

‘Sadie, hé!’ Charlotte zwaaide en trok haar vriend met zich mee. ‘Dit is Cory. Die zit ook bij de stripleesclub!’

‘Cool,’ zei Sadie. Haar blik flitste langs alle lampen in de buurt. ‘Nou, ik...’

‘We gingen net lunchen.’ Voordat ze kon protesteren stak Charlotte haar arm door die van Sadie. ‘Loop je mee naar de kantine?’

‘Ik kan niet,’ flapte Sadie eruit, hoewel Charlotte nog niet eens uitgepraat was. Ze trok haar arm los. ‘Ik moet naar de administratie om een absentiebriefje in te leveren.’

Ook nu leek Charlotte niet uit het veld geslagen door Sadies stroefheid. Haar glimlach spatte bijna van haar gezicht toen ze zei: ‘Geen probleem! Ik zie je na school. Je kan ons niet missen, wij zijn het clubje dat over weerwolven loopt te zwijmelen.’

Sadies huid prikte. Aan het einde van de gang woei de deur naar het plein open en sloeg met een klap tegen de muur. Cory huiverde in diens paarse hoody.

‘Tot later,’ mompelde Sadie terwijl Charlotte en Cory naar de kantine liepen, zich volkomen onbewust van het gevaar waarin ze zojuist hadden verkeerd.

Zodra de twee weg waren, keek Sadie boos naar de deur, die vanzelf weer dicht was gegaan. Dit zou een stuk lastiger worden dan ze had gedacht.

De rest van de dag wachtte Sadie met angst en beven de laatste bel af. Visioenen van alles wat fout kon lopen dansten tijdens aardrijkskunde voor haar ogen en gooiden al haar wiskundeantwoorden in de war.

Wat als ze per ongeluk te breed glimlachte? Of te dicht bij iemand ging zitten? Wat als er maar vijf mensen waren en het ontzettend opviel dat ze afstand hield en niemand aankeek?

Toen het laatste uur aanbrak, had ze zichzelf ervan overtuigd dat het een vreselijke vergissing was om zich bij de club aan te sluiten. Ze zou na school gewoon snel wegglippen, tegen haar vader zeggen dat de bijeenkomst niet was doorgegaan en een andere manier verzinnen om hem ervan te overtuigen dat ze tegenwoordig heel normaal was...

Net toen Sadies besluit vaste vorm aannam, passeerde mevrouw Fitz haar in de gang. ‘Hallo, Sadie!’ zei ze overdreven enthousiast.

Sadie reageerde met wat vaag gemompel.

‘Ik hoop dat het vandaag goed met je gaat,’ vervolgde mevrouw Fitz. ‘Je kan altijd langskomen om even met me te praten!’

Na een halfslachtig bedankje zat er voor Sadie niet veel anders op: ze moest naar de bijeenkomst van de leesclub, wat de risico’s ook waren. Haar vader hoefde maar een flintertje bewijs te vinden dat ze zichzelf weer isoleerde, en voortaan zou mevrouw Fitz haar lot zijn.

En dus bereidde Sadie zich zo goed mogelijk voor op wat er na school zou gebeuren. Ze probeerde zich alle dingen te herinneren die de geest eerder getriggerd hadden, zodat ze die uit de weg kon gaan. Toen ze na school de bibliotheek in liep, was ze op alles voorbereid.

‘Sadie, hier zijn we!’

Charlotte stond aan het hoofd van een lange, rechthoekige tafel vol met bakken chips, rollen koekjes en heel veel boeken en strips. Terwijl Sadie ernaartoe liep, ging de knoop in haar borst wat losser zitten. Er waren zeker vijftien kinderen, dus genoeg om in de massa te verdwijnen.

‘Hé allemaal, ik wil jullie voorstellen aan Sadie Rivera. Ze is nieuw hier. Welkom bij de SLC, Sadie!’

Een paar kinderen keken op, zwaaiden naar haar of glimlachten.

‘Hallo, allemaal,’ zei Sadie nerveus. Ook zij stak een hand op. Ze hield haar adem in, wachtend op een flikkerende lamp of een tochtvlaag.

‘Nou, dit is het dus!’ Charlotte gebaarde naar de snacks, de kinderen en de boeken. ‘De stripelesclub is supertof, echt. Meestal chillen we gewoon wat, we lezen en praten over hoe fantastisch strips en graphic novels zijn. Soms, bijvoorbeeld als er een nieuw boek verschenen is, lezen we het samen en praten erover. Soms schrijven we vlammende brieven aan de bibliotheekmedewerker om te vragen of ze meer nieuwe strips en graphic novels wil aanschaffen.’

Sadie knikte alleen. Ze kon zich niet voorstellen dat ze ooit een vlammende brief zou schrijven, maar waarschijnlijk kon ze dat onderdeel wel skippen.

‘Als iemand nieuw is, raad ik die altijd aan om met de Lumberjanes te beginnen,’ ging Charlotte verder. ‘Die serie hebben we allemaal gelezen, dus zijn er genoeg fans met wie je erover kan kletsen.’ Met een glimlach schoof ze Sadie het eerste deel uit de serie toe: *Beware the Kitten Holy*.

Sadie knikte om haar te bedanken, zocht een stoel zo ver mogelijk bij Charlotte vandaan en pakte een koekje.

Tot zover alles oké.

Eerst gluurde Sadie alleen om zich heen om een indruk van de club te krijgen. Sommige kinderen zaten in groepjes van twee of drie bij elkaar en praatten enthousiast over personages die Sadie niet kende, maar er waren genoeg anderen die gewoon ergens in hun eentje zaten te lezen.

Sadie pakte het boek op dat Charlotte haar had aangeraden en deed haar best om uit te stralen dat ze helemaal in het